

«Κανόνες για Αποφάσεις» (Κ-30.Ι)

Αποσπάσματα από το Εργαστήριο που έγινε στο
Ίδρυμα για τα Μαθήματα Θαυμάτων (FACIM)
Roscoe N.Y.

Kenneth Warnick, Ph.D.

Μέρος III

I. Κανόνες για Αποφάσεις

(Κ-30.Ι.1:4-5) Δεν είναι σοφό να αφήσεις τον εαυτό σου να ανησυχεί για κάθε βήμα που κάνεις. Το κατάλληλο σύνολο αποφάσεων, που το εφαρμόζεις συνειδητά κάθε φορά που ξυπνάς, θα συνεισφέρει πολύ στην πρόοδο σου.

Αυτό που λέει ο Ιησούς είναι: μην γίνεσαι εμμονικός· μην αναλύεις κάθε μια σκέψη που κάνεις το κάθε λεπτό της ημέρας. Ένας καλός κανόνας που θα ήταν καλό να θυμάσαι όταν δουλεύεις με τα Μαθήματα και τα εφαρμόζεις στην ζωή σου είναι η κοινή λογική, και δεν είναι κοινή λογική το να αναλύεις κάθε κίνηση που κάνεις. Αν αναλύεις τι συμβαίνει όταν δένεις τα κορδόνια σου το πρωί, ποτέ δεν θα τα καταφέρεις. Αν αναλύεις τι συμβαίνει όταν κατεβαίνεις τις σκάλες, σε διαβεβαιώνω ότι δεν θα φτάσεις στο τελευταίο σκαλοπάτι γιατί από την άποψη της φυσιολογίας, το να κατεβαίνεις την σκάλα είναι πάρα πολύ περίπλοκο. Το βούρτσισμα των δοντιών είναι πολύ περίπλοκο. Γι αυτό δεν λέει ότι χρειάζεται να αναλύεις κάθε πράγμα που κάνεις. Αυτό που χρειάζεται να κάνεις είναι να έχεις όλο και μεγαλύτερη επίγνωση όταν θυμώνεις, όταν ενοχλείσαι, όταν ανησυχείς, όταν είσαι ένοχος. Και μετά από αρκετό διάστημα, θα μάθεις να ξεχωρίζεις ανάμεσα στο ποιο είναι το πραγματικά σημαντικό μάθημα για σένα και ποιο δεν είναι. Αυτό λέει. Αυτό που βρίσκεις σ' αυτήν την ενότητα, τελικά, είναι κάποιες πολύ πρακτικές συμβουλές για το τι να κάνεις και τι να μην κάνεις. Αυτό είναι ένα παράδειγμα.

Το «κατάλληλο σύνολο» είναι να συνειδητοποιήσεις πραγματικά την επιλογή που έχεις – αυτό και πάλι είναι η λειτουργία του θαύματος. Ο Ιησούς λέει ότι, όταν ξυπνάς, όσο πιο σύντομα μπορείς, να θυμάσαι γιατί είσαι εδώ. Δεν είσαι εδώ για να βγάλεις πολλά χρήματα, ή να μεγαλώσεις τα παιδιά σου, ή για να είσαι ευτυχισμένος, ή για να σώσεις τον κόσμο με το άγιο έργο σου ή για το επάγγελμά σου, κλπ. Είσαι εδώ για να μάθεις ότι έκανες λάθος επιλογή, και τώρα μπορείς να κάνεις μια άλλη. Αυτό είναι το «σύνολο» για το οποίο μιλά. Αυτή είναι η λειτουργία του θαύματος: να επαναφέρει στο νου σου, ο οποίος είναι η αιτία, την λειτουργία του να είναι ο αιτιολογικός παράγοντας όλων όσων πιστεύεις και βιώνεις. Αυτή και πάλι είναι η όψη της εκπαίδευσης του νου των Μαθημάτων. Εκπαιδεύεσαι να θυμάσαι αφού ξυπνήσεις, όσο πιο σύντομα γίνεται, και σε όλη την διάρκεια της ημέρας, γιατί είσαι εδώ και ποιο είναι το μάθημα σου.

Τα Μαθήματα μιλούν πολύ για την λειτουργία. Ο καθένας λειτουργεί με κάποια συγκεκριμένη συμπεριφορά στον κόσμο, και δεν υπάρχει κάτι κακό σε αυτό. Αλλά αν δεν βρεις πραγματικά την αληθινή σου λειτουργία, η εξωτερική σου λειτουργία θα πέφτει στα χέρια του εγώ. Η αληθινή σου λειτουργία είναι να συγχωρέσεις. Αυτό εννοεί ο Ιησούς όποτε χρησιμοποιεί τον όρο «λειτουργία» στα Μαθήματα. Δεν μιλά καθόλου για την συμπεριφορά. Μιλά για την λειτουργία που όλοι μοιραζόμαστε, που είναι να συνειδητοποιήσουμε, ότι στοιχηματίσαμε στο λάθος άλογο, ότι κάναμε λάθος. Επιλέξαμε τα ψέματα του εγώ αντί για την αλήθεια του Αγίου Πνεύματος. Η λειτουργία μας είναι να το συνειδητοποιήσουμε αυτό κάθε φορά που μπαίνουμε στον πειρασμό να κάνουμε πραγματική κάποια όψη του κόσμου μας, ή να δικαιολογήσουμε το πόσο θύμα νιώθουμε. Η ταύτιση με το θύμα είναι το όνομα του παιχνιδιού του εγώ – αυτό είναι που κρατά το σύστημα σκέψης του εγώ στην θέση του. Άρα όποτε δελεάζεσαι να αντιληφθείς τον εαυτό σου ως θύμα, να θυμάσαι την λειτουργία σου, που είναι να μάθεις ότι «δεν είμαι το θύμα του κόσμου που βλέπω,» και ότι «ποτέ δεν ενοχλούμαι για τον λόγο που νομίζω», δύο από τα πρώτα μαθήματα του Βιβλίου Εργασιών. Και πάλι, αυτό είναι το «σύνολο» για το οποίο μιλά, το οποίο θα πρέπει να προσπαθήσουμε να το φέρουμε στο συνειδητό μας.

Αυτό που βοηθά πολύ όταν προσπαθείς να το κάνεις αυτό, είναι να δεις πόσο γρήγορα ξεχνάς. Μπορεί να αποφασίσεις με βεβαιότητα ακριβώς τώρα, εδώ σε αυτό το εργαστήριο, και επιστρέφοντας στο δωμάτιο σου να πεις: «Πραγματικά θα προσπαθήσω να το θυμηθώ αυτό όταν ξυπνήσω το πρωί.» Και απλά δες πόσο γρήγορα θα το ξεχάσεις. Μπορεί να περάσουν πέντε λεπτά, μια ώρα, πέντε ώρες, και τότε ξαφνικά να πεις: «Ω Θεέ μου, ξέχασα τι ήταν να κάνω». Αυτό δεν συμβαίνει επειδή είσαι κακός· συμβαίνει επειδή είσαι τρομοκρατημένος. Αυτό συμβαίνει επειδή το εγώ σου γνωρίζει ότι αν αρχίσεις να το κάνεις, θα αρχίσεις να αποταυτίζεσαι από το σώμα σου και από τον κόσμο και θα επιστρέψεις πίσω στο νου σου. Αυτό με την σειρά του σημαίνει ότι κάποια στιγμή θα συνειδητοποιήσεις ότι ήσουν ένας ανόητος, τι έχεις επιλέξει, το τρομερό τίμημα αυτού που έχεις επιλέξει, και τώρα θα κάνεις μια άλλη επιλογή. Αυτό είναι που θέλει να εμποδίσει το εγώ. Στον βαθμό που ταυτίζεσαι με τον εγωικό εαυτό, σε αυτό το βαθμό θα ταυτίζεσαι και με την στρατηγική του εγώ, και θα φοβάσαι την δύναμη του νου σου. Το εγώ λέει: «Αν έρθεις σε επαφή με την δύναμη του νου σου, θα έρθεις και πάλι σε επαφή με το μέρος που έκλεψε από το Θεό, δολοφόνησε τον Θεό, και καταχράστηκε την λειτουργία Του. Θα έρθεις και πάλι σε επαφή με αυτή την τρομερή, τρομερή αλήθεια για τον εαυτό σου: σκότωσες τον Θεό, κατέστρεψες τον Χριστό, και έκτισες τον δικό σου εαυτό πάνω από τα σφαιγιασμένα σώματα τους».

Κανείς δεν θέλει να έρθει σε επαφή με αυτό. Αυτός είναι ο λόγος που όλοι φοβούνται τόσο πολύ το νου τους. Και αυτός είναι ο λόγος που πολλές πρακτικές της Νέας Εποχής που σε ωθούν να έρθεις σε επαφή με την δύναμη του νου σου στην ουσία καταλήγουν να σε βλάπτουν. Ο νους σου είναι πράγματι ισχυρός· αλλά αν δεν ελευθερωθείς από την ενοχή σου, αναπόφευκτα θα κάνεις ξανά κακή χρήση αυτής της δύναμης. Αυτά δεν είναι Μαθήματα που θέλουν να σε φέρουν σε επαφή με την δύναμη του νου σου να κινεί ποτήρια πάνω από τα τραπέζια, να προσελκύει πλούτο ή κάποιο ωραίο σύντροφο, ή να αλλάξει ένα καρκινικό κύτταρο σε καλοήθες, ή οτιδήποτε από αυτά. Αυτά τα μαθήματα θέλουν να έρθεις σε επαφή με την δύναμη

του νου σου που επέλεξε την ενοχή έτσι ώστε να μπορέσεις τώρα να κάνεις μια άλλη επιλογή. Γι' αυτή την δύναμη του νου μιλά ο Ιησούς. Δεν είναι η δύναμη του νου που πετυχαίνει αλλαγή στον κόσμο ή στον εαυτό σου. Όλες αυτές οι προσεγγίσεις μπορεί να λειτουργούν πολύ πετυχημένα· αλλά μην τις συγχέεις με τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Καμιά από αυτές δεν πρόκειται να καταργήσει την ενοχή. Με αυτή την έννοια δεν διαφέρουν από το να πάρεις μια ασπιρίνη ή κάποιο άλλο φάρμακο. Δεν σημαίνει ότι δεν μπορούν να καταπραΰνουν κάποιο σύμπτωμα, αλλά δεν θα είναι αποτελεσματικές στο να μετριάσουν την ενοχή.

(Κ-30.1.1:6-7) Και εάν συναντήσεις σθεναρή αντίσταση και αδύναμη αφοσίωση, δεν είσαι έτοιμος. Μην πολεμάς τον εαυτό σου.

Ίσως θα έπρεπε να περάσουμε τρεις ολόκληρες μέρες πάνω σε αυτές τις δύο προτάσεις. Ο λόγος γι' αυτές τις προτάσεις και ο λόγος που η δεύτερη πρόταση είναι ολόκληρη σε πλάγια γράμματα, είναι ότι ο Ιησούς μας διδάσκει ότι δεν θα πρέπει να προσποιούμαστε ότι είμαστε έτοιμοι για κάτι που δεν είμαστε. Αυτό είναι αλαζονεία, όχι ταπεινότητα. Είναι πολύ πιο προχωρημένο πνευματικά να μπορούμε να πούμε: «Γνωρίζω τι κάνω, και να πάρει η ευχή, δεν θέλω να σταματήσω. Ξέρω ότι θέλω την ιδιαιτερότητά μου. Ξέρω ότι θέλω να είμαι διαφορετικός. Ξέρω ότι θέλω να κατηγορώ τους άλλους. Ξέρω ότι θέλω αυτό που θέλω όταν το θέλω, και δεν υπάρχει πρόβλημα!»

«*Μην πολεμάς τον εαυτό σου*». Αν πολεμάς εναντίον του εγώ σου, προφανώς πιστεύεις ότι το εγώ σου είναι πραγματικό. Αυτό εννοεί με την βιβλική ρήση «μην αντιστέκεσαι στο πονηρό», που είναι μια θαυμάσια δήλωση σύμφωνη με τα Μαθήματα. Όταν αντιστέκεσαι στο κακό, όταν αντιστέκεσαι στο εγώ, το έχεις κάνει πραγματικό. Προφανώς, αν αντιστέκεσαι σε κάτι, πιστεύεις ότι υπάρχει. Αν πιστεύεις ότι το εγώ ή η ιδιαιτερότητά σου υπάρχει, τότε έχεις κάνει αυτό ακριβώς που θέλει το εγώ σου. Αυτό είναι που κάνει αυτά τα Μαθήματα τόσο διαφορετικά ως πνευματικότητα, τουλάχιστον σίγουρα όσον αφορά τον Δυτικό κόσμο. Δεν λένε τίποτα για το να προσπαθήσεις ν' αλλάξεις το εγώ σου, ή να πολεμήσεις το εγώ σου, ή να αποστομώσεις το εγώ σου. Απλά λένε: κοίταξε το εγώ σου και χαμογέλασε με αυτό, γιατί δεν είναι τίποτα. Όταν πολεμάς εναντίον του μόνος σου, το κάνεις πραγματικό. Έτσι λοιπόν, όταν ξεχνάς την καθημερινή σου άσκηση από το Βιβλίο Εργασιών, ή ξεχνάς πόσο πολύ απλοί είναι αυτοί οι βασικοί κανόνες, μην εκπλήσσεσαι. Μην θυμώνεις. Μην στενοχωριέσαι. Μην νιώθεις ενοχή. Απλά πες: «Α! Να το εγώ μου εν δράσει. Προφανώς ακόμα φοβάμαι την Αγάπη και την ειρήνη του Θεού». Τότε είσαι απόλυτα ειλικρινής. Και θα έχεις κερδίσει χιλιάδες χρόνια κάνοντας απλά αυτό, επειδή μαθαίνεις την διαδικασία του να κάνεις ένα βήμα πίσω, να κοιτάς το εγώ σου και να μην το κρίνεις, να μην το πολεμάς, να μην του αντιστέκεσαι, να μην προσπαθείς να το αλλάξεις – απλά να το κοιτάς και να λες: «Αυτό είναι το εγώ μου, δεν θέλω να το αφήσω, και αυτό δεν είναι αμαρτία».

Καθώς εξασκείσαι σε αυτό κάθε στιγμή, κάθε μέρα, μαθαίνεις να ακυρώνεις το αρχικό λάθος, που ήταν ότι κοιτάξες την μικρή, τρελή ιδέα και την πήρες στα σοβαρά. Γι' αυτό είναι τόσο σημαντικό. Γι' αυτό, αυτή η ενότητα είναι τόσο σημαντική, αν την διαβάσεις σωστά και προσεκτικά. Αυτό που θα κάνει είναι να σε εκπαιδεύσει, μέσα

στον κόσμο και μέσα στην σφαίρα της εμπειρίας που πιστεύεις ότι βρίσκεσαι, να ξαναζήσεις την αρχική στιγμή όταν, ως μέρος του ενός Υιού, κοίταξες και τις δύο επιλογές και επέλεξες εναντίον του Αγίου Πνεύματος. Κοίταξες το εγώ σου και το πήρες πάρα πολύ στα σοβαρά. Έκανες την εγωϊκή σκέψη σοβαρή αντί για ανόητη. Μερικές σειρές πιο κάτω από την πρόταση που αναφέρεται η «μικρή, τρελή ιδέα με την οποία ο Υιός του Θεού δεν θυμήθηκε να γελάσει,» ο Ιησούς λέει: «Είναι αστείο (αυτό λέει στην κυριολεξία) να νομίζεις ότι ο χρόνος μπορεί να παρακάμψει την αιωνιότητα, πράγμα που σημαίνει ότι δεν υπάρχει χρόνος» (Κ-27.VIII.6:5). Είναι αστείο να νομίζεις ότι αυτή η μικρή, τρελή ιδέα έχει την δύναμη να παρέμβει στην αιωνιότητα. Αυτό στο οποίο χρειάζεται να ασκείσαι με συνέπεια, είναι να κοιτάς το εγώ σου και να μην το παίρνεις στα σοβαρά. Αν πολεμάς εναντίον του εαυτού σου, το κάνεις πραγματικό. Αν συνειδητοποιήσεις ότι η αντίσταση σου προς τον Ιησού είναι ισχυρή, και ότι η αφοσίωσή σου σε αυτόν και τα Μαθήματα του είναι αδύναμη, τότε απλά αναγνώρισέ το και πες: «Ακόμα φοβάμαι πολύ την Αγάπη του Θεού, αλλά δεν τρέχει τίποτα.» Είναι αυτές οι λέξεις, «δεν τρέχει τίποτα», που είναι οι πιο σημαντικές λέξεις από όλες, γιατί δεν κρίνεις πια το εγώ σου ως απαίσιο, αμαρτωλό, κακό και μοχθηρό. Κοιτάς το εγώ σου και λες: «Αυτό είναι που επιλέγω, αλλά δεν έχει καμιά επίδραση στην αγάπη του Ιησού για μένα, ούτε στην αγάπη του Αγίου Πνεύματος για μένα».

Δεν έχει απολύτως καμία επίδραση! Επίδραση θα έχει μόνο αν του δώσεις εσύ κάποια επίδραση μέσα στο όνειρο σου, γιατί μέσα στο όνειρο σου μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις. Ο Ιησούς λέει νωρίτερα στο κείμενο ότι «Τα όνειρα είναι ξεσπάσματα θυμού, στα οποία κυριολεκτικά ουρλιάζεις, «Έτσι το θέλω!». (Κ-18.II.4:1). Σαν ένα μικρό παιδί που πηδά πάνω κάτω και ξεφωνίζει: «Αυτό θέλω, μαμά. Δώστο μου!» Τέτοια είναι τα όνειρα – και τα όνειρα του ύπνου σου και του ξύπνιου σου. Έτσι λοιπόν, αυτό που χρειάζεται, είναι να μπορέσεις να κοιτάξεις αυτό που κάνεις και να πεις: «Αυτό είναι που ενεργά επιλέγω, αλλά δεν τρέχει τίποτα. Δεν είναι κάτι το τρομερό. Απλά κάνω αυτό που θέλω, επειδή φοβάμαι αυτό που βρίσκεται πέρα από αυτό: το τέλος της ιδιαιτερότητάς μου. Και είμαι απόλυτα πρόθυμος αυτή την φορά να επιλέξω την παραφροσύνη, επειδή δεν θέλω να αφήσω την ιδιαιτερότητά μου – αλλά δεν πειράζει». Αυτός είναι ο τρόπος να καθρεφτίσουμε την αρχική επιλογή που όλοι μας δεν κάναμε, αλλά τώρα μπορούμε να κάνουμε εκ νέου: να κοιτάξουμε την μικρή, τρελή ιδέα – την ιδέα του διαχωρισμού μας από τον Θεό – και να πούμε: «Δεν είναι τίποτα. Είναι ένα ανόητο όνειρο. Είναι ένα αστείο». Κοιτάζουμε εκείνη την σκέψη, όπως λένε τα Μαθήματα, με ευγενικό γέλιο. Όποια και να είναι η σκέψη που βρίσκεται μέσα σου: μην την δικαιολογείς, μην την εκλογικεύεις, μην νιώθεις ένοχος γι αυτήν, μην την κρίνεις. Απλά κοίταξέ την έτσι όπως είναι, αλλά χαμογέλασε με αυτήν. Περί αυτού πρόκειται.

Τουλάχιστον, τότε, είσαι ειλικρινής και ανοιχτός με τον εαυτό σου άρα και με τον Ιησού. Αυτό είναι που θα σε γλυτώσει χιλιάδες χρόνια. Ο στόχος δεν είναι να είσαι χωρίς την ιδιαιτερότητα σου, την ενοχή σου, τις σκέψεις επίθεσης, ή την ασθένεια σου. Ο στόχος είναι να έχεις επίγνωση ότι τα έχεις επιλέξει, και ότι μπορείς να κάνεις μια άλλη επιλογή όταν είσαι έτοιμος. Κανείς δεν στέκεται να σε σημαδεύει με ένα όπλο στο κεφάλι και να απαιτεί να το κάνεις αυτό σήμερα. Αν νομίζεις ότι ο Ιησούς αυτό κάνει, τότε διαβάξεις το λάθος βιβλίο, με τον λάθος συγγραφέα. Δεν κάνει αυτό.

Δεν το έκανε αυτό στην Έλεν ποτέ. Δεν το κάνει σε κανέναν. Απλά σου υπενθυμίζει ευγενικά. Στο τέλος του κειμένου λέει: «Σε κάθε δυσκολία, κάθε στενοχώρια, και κάθε αβεβαιότητα ο Χριστός σε καλεί και σου λέει τρυφερά, «Αδελφέ μου, διάλεξε πάλι» (Κ-31.VIII.3:2).

Δεν κάνει Αυτός την επιλογή για σένα. Απλά λέει:

Είσαι ταραγμένος επειδή δεν επιλέγεις την ειρήνη του Θεού, και δεν πειράζει. Θα είμαι τρυφερά στο πλάι σου και θα σου το υπενθυμίζω συνεχώς μέχρι να είσαι έτοιμος. Εσύ είσαι ο μόνος που έχει το δικαίωμα να αποφασίσει για την ετοιμότητα του: Δεν θα το κάνω για σένα, επειδή στο τέλος -τέλος δεν έχει καμία σημασία. Δεν θα παραβιάσω την δύναμη του νου σου να επιλέξει.

Και πάλι, αυτό είναι το βαθύτερο νόημα σε αυτές τις δηλώσεις. Είναι πολύ σημαντικές. Αν πραγματικά τις καταλάβεις και τις μάθεις, τότε η εμπειρία που θα έχεις με τον Ιησού θα είναι πολύ πιο τρυφερή, πολύ πιο ευγενική· άρα και εσύ θα είσαι πολύ πιο τρυφερός και ευγενικός με τον εαυτό σου. Και όλοι οι άνθρωποι γύρω σου θα είναι ευγνώμονες, γιατί αναπόφευκτα θα είσαι πολύ πιο ευγενικός και τρυφερός μαζί τους. Θα έχεις βιώσει την αγάπη και την γλυκύτητα του Ουρανού, και αυτή η αγάπη και η γλυκύτητα θα γίνονται όλο και περισσότερο μέρος σου, που αναπόφευκτα θα το μοιράζεσαι με όλους. Γι' αυτό μην πολεμάς την ιδιαιτερότητα σου. Δεν τρέχει τίποτα να πεις ότι δεν είσαι έτοιμος να την αφήσεις. Τουλάχιστον γνωρίζεις περί τίνος πρόκειται.

(Κ-30.I.1:8-9) Αλλά σκέψου το είδος της ημέρας που επιθυμείς, και πες στον εαυτό σου ότι υπάρχει ένας τρόπος με τον οποίο αυτή ακριβώς η ημέρα μπορεί να συμβεί ακριβώς έτσι. Μετά προσπάθησε πάλι να έχεις την ημέρα που θέλεις.

Ο Ιησούς λέει: «Υπενθύμισε στον εαυτό σου ότι έχεις επιλογή». Όταν λέει ότι μπορείς να έχεις την μέρα που θέλεις, δεν μιλά για μια ημέρα που θα κερδίσεις το λαχείο, ή μια που ξαφνικά η σχέση σου θα πετύχει, ή ότι θα πάρεις την προαγωγή ή την δουλειά που θέλεις. Η μέρα που θέλεις είναι είτε μια μέρα ειρήνης ή μια μέρα σύγκρουσης· μια μέρα συγχώρεσης, ή μια μέρα ενοχής. Αυτές είναι οι μόνες δυνατότητες που έχει κάποιος.

Τα Μαθήματα είναι τόσο απλά επειδή υπάρχουν μόνο δύο συναισθήματα: ο φόβος και η αγάπη. Δεν υπάρχουν παρά μόνο δύο επιλογές: η ενοχή ή η συγχώρεση, η επίθεση ή ειρήνη, το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα, η σταύρωση ή η ανάσταση, και ούτω καθεξής. Όλα αυτά είναι διαφορετικά σύμβολα για την ίδια ιδέα. Έτσι η μέρα που θέλεις είναι είτε μια μέρα στην οποία θα γνωρίσεις πραγματικά την ειρήνη του Θεού, ή μια μέρα που θα έχεις αγωνία. Όταν κρατάς πικρίες εναντίον κάποιου, λες: «Θέλω μια μέρα που θα έχω άγχος, που θα έχω σύγκρουση, που θα έχω ταραχή. Και δεν υπάρχει πρόβλημα. Λέω ότι θέλω μια μέρα ειρήνης, αλλά προφανώς δεν θέλω». Πώς θα ξέρεις ότι δεν θέλεις ειρήνη; Επειδή κρατάς παράπονα! Συνεχίζεις να αγχώνεσαι για μια συνάντηση που έχεις σήμερα. Κρατάς τον πόνο, έτσι ώστε να μην νιώθεις καλά. Αυτό σου δείχνει ότι δεν θέλεις ειρήνη. Γι αυτό το να χτυπάς το κεφάλι σου με τα Μαθήματα θαυμάτων και να λες ότι *όντως* θέλεις την γαλήνη δεν βοηθά καθόλου.

Αυτό που βοηθά είναι να συνειδητοποιήσεις ότι *οποιοδήποτε* είδους δυσφορία – συναισθηματική ή σωματική – προέρχεται από μια επιλογή να είσαι με το εγώ σου αντί με τον Ιησού, που είναι η επιλογή να βρίσκεσαι σε σύγκρουση αντί σε γαλήνη, και δεν υπάρχει πρόβλημα.

Πολύ συχνά με ρωτούν σε τι κατηγορία θα έβαζα εμπειρίες όπως ρίγη συγκίνησης, ενθουσιασμό και ευφροσύνη. Είναι κι αυτές του εγώ; Αρχίζω ρωτώντας, «Είστε σίγουροι ότι θέλετε να σας απαντήσω;» γιατί δεν είμαι και τόσο σίγουρος ότι θέλουν να ακούσουν την απάντηση: Ναι, η ευχαρίστηση, ο ενθουσιασμός, το δράμα, η έκσταση, και ούτω καθεξής, είναι όλα μέρη του εγώ. Αν σκεφτείς κάτι που σε συγκινεί, σε εκστασιάζει, σε ευχαριστεί, σε συναρπάζει, σε παθιάζει, θα βρεις ότι σχεδόν πάντα είναι κάτι το *εξωτερικό*. Κάτι σε παρακινεί, σε ερεθίζει, ή σε κάνει να νιώθεις θαυμάσια – αλλά πάντα είναι κάτι έξω από σένα. Γι αυτό είναι του εγώ. Αν πιστεύεις ότι το σώμα μπορεί να σου δώσει ευχαρίστηση, τα Μαθήματα λένε, ότι τότε επίσης θα πιστεύεις ότι μπορεί να σου προκαλέσει πόνο (Κ-19.IV-A.17:11). Αυτό δεν συμβαίνει επειδή ο Θεός σε τιμωρεί, αλλά επειδή αν εσύ βρίσκεις την ευχαρίστηση σου, την ειρήνη σου, ή την ευτυχία σου έξω από σένα, τι κάνεις; Υποκαθιστάς τον Θεό για άλλη μια φορά, που είναι μια επαναφορά της αρχικής στιγμής όταν διαχωρίστηκες από τον Θεό και στην ουσία είπες: «Θέλω κάτι περισσότερο από τα πάντα. Ο Ουρανός δεν μου φτάνει, θέλω κάτι περισσότερο.»

Εκεί είναι που γεννιέται η ενοχή, κι εκεί είναι από όπου προέρχεται όλος ο πόνος. Και έτσι, κάθε φορά που αναζητάς την ευχαρίστηση κάπου έξω από τον εαυτό σου και την κάνεις πραγματική για σένα, θα νιώθεις ενοχή άρα και πόνο. Αυτό δεν σημαίνει ότι σαν καλός μαθητής των *Μαθημάτων Θαυμάτων* δεν μπορείς να απολαμβάνεις πράγματα στον κόσμο. Αλλά όταν παίρνεις τον κόσμο στα σοβαρά και θεωρείς κάτι στον κόσμο ως σωτηρία για σένα – το άλφα και το ωμέγα της ύπαρξης σου – θα πληρώνεις κάποιο τίμημα. Αλλά επαναλαμβάνω, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορείς να απολαμβάνεις τα υλικά πράγματα ή τα συναισθηματικά και ψυχολογικά πράγματα στον κόσμο σου. Απλά συνειδητοποίησε ότι υπάρχει ένα μέρος σου που το επιλέγει αυτό αντί για την ειρήνη του Θεού. Αν μπορείς να έχεις αυτή την επίγνωση, δεν θα νιώθεις ένοχος. Και αν δεν νιώθεις ένοχος, τότε δεν θα πληρώνεις κάποιο τίμημα.

Γι' άλλη μια φορά, για να τελειώνουμε με αυτό το θέμα: Όταν συνειδητοποιείς ότι η αντίσταση σου είναι ισχυρή, και η αφοσίωση σου αδύναμη, απλά λες: «Δεν είμαι έτοιμος». Αλλά επίσης χρειάζεται να πεις στον εαυτό σου: «Ξέρω ότι η ιδιαιτερότητά μου δεν θα μου δώσει την μέρα που θέλω πραγματικά. Θα μου δώσει την μέρα που το εγώ μου θέλει, αλλά όχι την μέρα που θέλω *πραγματικά*, που σημαίνει ότι συνεχίζω να έχω έναν διαχωρισμένο νου. Και αυτό δεν με κάνει πονηρό ή κακό, ή αμαρτωλό, αλλά σημαίνει *όντως* ότι δεν θα βρω την πραγματική ευτυχία σήμερα. Και δεν θα την βρω επειδή δεν θέλω να την βρω. Και δεν τρέχει τίποτα».